

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **V. P.**, narozený X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-270/ZA-ZA11-P15-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-270/ZA-ZA11-P15-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti

(dále jen „zákon o azylu“), jelikož opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil § 2 odst. 4 a § 3, § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný neměl posoudit opakovanou žádost žalobce jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany nemělo být zastaveno, neboť žalobce uvedl nové skutečnosti, které svědčí o tom, že mu hrozí vážná újma v důsledku válečného stavu na Ukrajině. Žalobce shrnul, že má obavu z návratu do své země, jelikož pro vyhýbání se výkonu vojenské povinnosti mu hrozí uvěznění. Oproti jeho první žádosti o mezinárodní ochranu se jedná o novou skutečnost. V té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66. Důvodem první žádosti byla obava z nebezpečí plynoucího z odvodu do armády a nasazení do bojů. Z toho důvodu měla být žádost žalobce v projednávané věci posouzena meritorně.
3. Žalobce dále namítl, že výroková část napadeného rozhodnutí není dostatečně konkrétní a určitá a je v rozporu s požadavky uvedenými v § 68 odst. 2 správního řádu. Zejména není dostatečně identifikován žalobce ve smyslu § 18 odst. 2 správního řádu. Také zde nejsou uvedena příslušná právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, a chybí i kompetenční ustanovení pro určení věcně a místně příslušného správního orgánu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou žádostí. Po zhodnocení důvodů obou žádostí žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti neuvedl žádné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Opakovanou žádost žalobce sice odůvodnil údajně novými skutečnostmi (konkrétně obavou z uvěznění z důvodu nenastoupení k výkonu vojenské služby), žalovaný je však nepokládal za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, neboť tento důvod mohl žalobce uvést již v řízení o jeho první žádosti. Navíc daný důvod je svou podstatou stejný, jako důvod uváděný u první žádosti žalobce. Také po formální stránce nemá napadené rozhodnutí žádné vady. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 14. 3. 2019,

může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože žalobce i žalovaný s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 14. 3. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 20. 3. 2019 poskytl údaje k této žádosti. Uvedl své jméno, příjmení a datum narození. Narodil se na Ukrajině v T oblasti a je státním příslušníkem Ukrajiny, národnosti ukrajinské. Hovoří ukrajinsky a rusky a vyznává řecko-katolické náboženství. Nikdy se politicky neangažoval a nebyl členem žádné strany ani organizace. Je ženatý a má dva syny, kteří s manželkou žijí v T. Zdravotně je v pořádku. V roce 2016 přicestoval na území České republiky bez víza a požádal o mezinárodní ochranu. Důvodem jeho nynější žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že je obeslán předvoláními do armády, přičemž mu má být ze strany policie vyhrožováno, že bude potrestán odnětím svobody.
9. Součástí správního spisu jsou také kopie listin z řízení o první žádosti, kterou žalobce podal dne 13. 9. 2016. V řízení o první žádosti žalobce uvedl dne 16. 9. 2016 stejné skutečnosti jako při poskytnutí údajů dne 20. 3. 2019. Důvodem první žádosti o mezinárodní ochranu bylo, že žalobce dostal již tři předvolání od armády a má jít na Ukrajině do války. Jeho víra mu nedovoluje zabíjet lidi. Dalším důvodem byla skutečnost, že jeho syn studuje farmacii a žalobce potřebuje vydělat dost peněz pro zaplacení jeho studií. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-120/LE-LE05-LE24-2016, které nabylo právní moci dne 27. 3. 2017, rozhodl o první žádosti tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje.
10. Dále je součástí správního spisu dokument „Ukrajina Informace OAMP, 25. dubna 2019“ pojednávající o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, jakož i o mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, o vojenské službě a o vnitřně přesídlených osobách. Součástí správního spisu je také dokument „Ukrajina Informace MZV ČR, č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. srpna 2019“ týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu a návratů po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
11. Žalovaný opatřením ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-270/ZA-ZA11-2019, žalobce vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, které mělo proběhnout 5. 9. 2019. Opatření bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce Mgr. Vratislava Polky dne 23. 8. 2019. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 5. 9. 2019 vyplývá, že žalobce ani jeho zástupce se k seznámení se s podklady nedostavili a žádné vyjádření k nim nepředložili.
12. Napadené rozhodnutí si žalobce převzal dne 11. 10. 2019. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žádost žalobce je již jeho druhou v pořadí. Žalovaný odkázal na spisový materiál týkající se řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Zákonnost závěrů žalovaného učiněných v rozhodnutí ze dne 9. 3. 2017 přezkoumal Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 32 Az 31/2017-39, kterým žalobu zamítl, přičemž kasační stížnost žalobce proti němu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 2. 2019, č. j. 8 Azs 366/2018-46, odmítl. Žalovaný provedl srovnání důvodů podání první a druhé žádosti a dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti uvedl stejné motivy odchodu z vlasti a

neochoty se tam vrátit, jako uváděl v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti (tj. obavu z povolání k výkonu vojenské služby v ukrajinské armádě a z trestu za její nenastoupení). Dospěl proto k závěru, že všechny aktuálně tvrzené skutečnosti se shodují s jeho předchozími tvrzeními, nijak nemění jejich podstatu, obsah ani relevanci ve vztahu k zákonu o azylu. Proto zde není důvod se jimi opětovně meritorně zabývat. Žalovaný tak shledal podmínky pro zastavení řízení podle s § 25 písm. i) zákona o azylu.

Posouzení žaloby soudem

13. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato obecná tvrzení však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
14. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany.
15. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že *„aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít*

z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).

16. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již několikrát podrobně vyjadřoval. Například v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, konstatoval, že *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“.*
17. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.*
18. Lze též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.
19. Žalobce namítal, že jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřípustná, a řízení nemělo být zastaveno, neboť uvedl nové skutečnosti, které svědčí o tom, že mu hrozí vážná újma v důsledku válečného konfliktu na Ukrajině. Uvedl, že se obává návratu do své země, jelikož pro vyhýbání se výkonu vojenské povinnosti mu hrozí uvěznění.
20. Podle soudu však skutečnosti, které žalobce uvedl ve správním řízení o jeho druhé žádosti, nejsou ve vztahu ke skutečnostem uvedeným v průběhu správního řízení o první žádosti novými skutečnostmi ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Jako důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce v prvním správním řízení uvedl: *„Dostal jsem už tři předvolání do armády a mám jít do války. Moje víra mi nedovoluje zabíjet lidi. Dalším důvodem je, že můj syn šel studovat farmacii na střední škole a na Ukrajině nemůžu vydělat tolik peněz, abych mu zaplatil studium.“* Ve druhém správním řízení jako důvody žádosti uvedl: *„Nemohu se vrátit, protože mě dochází předvolání do armády, také ke mně chodí policie*

a vyhrožuje, že budu potrestán odnětím svobody. Čím déle jsem v ČR, tím vyšší trest mi hrozí.“ Z uvedených citací vyplývá, že žalobce v obou případech uvedl obavu z povolání k výkonu vojenské služby u armády země svého původu. Obavu z trestu (uvěznění) z důvodu vyhýbání se výkonu vojenské služby nelze podle soudu považovat za novou skutečnost, která nebyla bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Jednak dílčí tvrzení o hrozbě uložení trestu za vyhýbání se plnění vojenské povinnosti mohl žalobce uplatnit již v řízení o první žádosti, jednak se žalovaný otázkou hrozby takového trestu zabýval již v rozhodnutí ze dne 9. 3. 2017. Nejedná se proto o novou skutečnost, ohledně které by bylo třeba vést nové meritorní řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak obsahuje zdůvodněný závěr o tom, že žalobce v opakované žádosti nové skutečnosti neuvádí.

21. Závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, nejsou přílehlavé, neboť skutkové okolnosti projednávané věci se skutkovému stavu posuzovanému Nejvyšším správním soudem nepodobají. V předcházejícím správním řízení žalobce neuvedl ani nebyly žalovaným zjištěny žádné nové rozhodné skutečnosti, zatímco ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem došlo v průběhu doby ke změně zdravotního stavu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žádnou takovou skutečnost, která by plynutím času získala na relevanci, a stala se tak novou skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, žalobce v předcházejícím správním řízení neuvedl.
22. Námitka žalobce, že jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná a řízení nemělo být zastaveno, neboť žalobce nové skutečnosti uvedl, je proto nedůvodná.
23. Žalobce dále namítal, že výroková část napadeného rozhodnutí není dostatečně konkrétní a určitá, a je v rozporu s požadavky uvedenými v § 68 odst. 2 správního řádu. Zejména žalobce není dostatečně identifikován ve smyslu údajů podle § 18 odst. 2 správního řádu, také zde nejsou uvedena příslušná právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, a konečně chybí kompetenční ustanovení pro určení věcně a místně příslušného správního orgánu.
24. Těmito otázkami se již zabýval Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48) a zdejší soud nemá důvod se od právního názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem jakkoliv odklonit. Proto vzhledem k vyčerpávajícímu odůvodnění tohoto rozsudku na něj plně odkazuje. Výroková část napadeného rozhodnutí je jednoznačná a určitá. Je v ní totiž bez pochybností uvedeno, který správní orgán rozhodoval, o čem rozhodoval, ve vztahu k jakému adresátovi (účastníkovi řízení) a jak rozhodl. Neuvedení některého z identifikačních údajů podle § 18 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu však v projednávané věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám žalobce. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci žalobce. Místem trvalého pobytu žalobce v napadeném rozhodnutí identifikován být nemusel, neboť má na území České republiky pouze místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. K absenci kompetenčního ustanovení zdejší soud konstatuje, že určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. uvedení kompetenčního ustanovení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Tyto požadavky byly přitom v případě

napadeného rozhodnutí splněny. Navíc z jeho výrokové části jednoznačně vyplývá, že žalovaný rozhodl podle zákona o azylu, přičemž o příslušnosti žalovaného není s ohledem na § 8 zákona o azylu pochyb [srov. též § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů]. Ustanovení § 69 odst. 2 správního řádu pak požaduje, aby v písemném vyhotovení rozhodnutí bylo obsaženo označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, což napadené rozhodnutí splňuje. Ani ve vztahu k námitce stran neuvedení jednotlivých ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, nemůže dát zdejší soud žalobci za pravdu. Výrok napadeného rozhodnutí aplikovaná ustanovení výslovně obsahuje, přičemž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu, protože opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Námitka je nedůvodná.

25. Žalobce rovněž poukázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, dle níž nelze po uprchlíkovi spravedlivě požadovat, aby dokázal každou část svého příběhu, a je tak v některých případech na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky k zajištění nezbytných důkazů pro posouzení žádosti. Žalovaný nevycházel z dostatečných podkladů a nerespektoval skutečný stav věci. K takto obecné žalobní námitce soud uvádí, že součástí správního spisu jsou mimo jiné materiály z řízení o první žádosti žalobce a též podklady k situaci na Ukrajině mapující celkovou aktuální situaci a její vývoj (srov. body 9 a 10 odůvodnění tohoto rozsudku). Vedle toho je významné, že napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že je žádost žalobce nepřipustná. Zjišťování skutkového stavu žalovaným v předcházejícím správním řízení, tj. v řízení o opakované žádosti, proto směřovalo pouze k tomu, zda žadatel uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Dospěl-li žalovaný, že takovéto skutečnosti nebo zjištění žalobce neuvedl a ani se jinak neobjevily, může zpochybnění skutkových zjištění žalobcem mířit pouze na toto. Metodika určování právního postavení uprchlíků pak má logicky omezený dopad. Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, je určité, odůvodněné a odpovídá okolnostem případu. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. července 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce